

Кели Армстронг „Призоваването“

Мама бе забравила да предупреди новата бавачка за мазето.

Клоуи се олюляваше на горното стъпало, посягаше с пухкавите си ръчички и към двата парапета, но толкова силно трепереше, че едва успяваше да се задържи. И краката ѝ трепереха, а кучешките главички на пантофките ѝ чак подскачаха. Дори дъхът ѝ излизаше на пресекулки и тя пухтеше, сякаш досега бе тичала.

– Клоуи? – чу се приглушеният глас на Емили откъм тъмното мазе. – Майка ти каза, че кока-колата е в студения килер, но не мога да я намеря. Ще слезеш ли да ми помогнеш?

Мама каза, че е уведомила Емили за мазето. Клоуи беше сигурна. Затвори очи, за да си спомни по-добре.

Преди мама и татко да излязат от къщи, тя си играеше в стаята с телевизора. Мама я повика и Клоуи изтича в салона, където мама я прегърна и се засмя, а куклата на Клоуи ѝ намигна с едното си око.

– Виждам, че си играеш с Принцесата – искам да кажа с Пиратката Джасмин. Още ли не е успяла да спаси горкия Аладин от Злия дух?

Клоуи поклати глава и прошепна:

– Каза ли на Емили за мазето?

– И още как! Госпожица Клоуи да стои далеч от всякакви мазета. Тази врата ще стои затворена.

После татко надникна иззад ъгъла и мама каза:

– Трябва да обсъдим въпроса с преместването, Стийв.

– Само кажи и ще поставим табелата – отвърна татко и шеговито разчорли косата на Клоуи. – И да слушаш Емили, детенце!

След това тръгнаха.

– Клоуи, знам, че ме чуваш – кресна Емили.

Клоуи отлепи пръстите си от парапета и ги напъха в ушите си.

– Клоуи!

– Аз... н-не мог-га да с-сляза в мазето – извика Клоуи. – Н-не ми раз-зрешават.

– Е, сега аз отговарям за теб и ти казвам, че можеш. Вече си голяма.

Клоуи си наложи да стъпи на по-долното стъпало. Гърлото я стегна, виждаше всичко като през мъгла, сълзи напиреха в очите ѝ.

– Клоуи Сондърс, давам ти пет секунди, а после ще те довлека насила тук и ще заключа вратата.

Клоуи се втурна надолу с такава скорост, че краката ѝ се оплетоха. Падна в основата на стълбата, глезенът ѝ болезнено запулсира, а като се взря в тъмнината и зърна сенките, като чу скърцането и усети специфичната миризма на мазе, по лицето ѝ се затъркаляха сълзи. Госпожа Хоб също беше там.

Имаше и други, преди госпожа Хоб да ги изплаши и прогони оттам. Като старата госпожа Милър, с която си играеха на криеница и която я наричаше Мери. Както и господин Дрейк, който все задаваше странни въпроси, например дали някой все още живее на луната. И други неща питаше, и в повечето случаи Клоуи не знаеше как да отговори, ала той се усмихваше и я хвалеше, задето бе толкова добро момиче.

Преди много обичаше да слиза в мазето и да разговаря с хората тук. Само трябваше да избягва да поглежда зад фурната, защото там висеше човек, а лицето му бе тъмночервено и подпухнало. Той мълчеше, ала зърнеше ли го, веднага я заболяваше коремчето.

– Клоуи? – отново долетя глухият глас на Емили. – Идваш ли?

Мама би я посъветвала: „Мисли си само за хубави неща, не за лоши.“ Ето защо, когато Клоуи взе и последните три стъпала, тя си мислеше за госпожа Милър и господин Дрейк, а не за госпожа Хоб... е, само мъничко.

Като слезе долу, примижа в тъмнината. Бяха включени само нощните светлини, онези, които Мама бе поставила навсякъде, след като Клоуи започна да се дърпа и да не иска да слиза в мазето; тогава Мама си бе помислила, че се страхува от тъмнината, което донякъде беше вярно, но само защото мракът означаваше, че госпожа Хоб може да се промъкне и да я хване.

Клоуи вече виждаше вратата на студения килер и без да отлепя поглед от нея, се придвижи нататък колкото е възможно по-бързо. Нещо помръдна и тя забрави, че не бива да поглежда зад фурната, но това бе само висящият от тавана мъж, който се поклащаше на вѐжето и ръката му ту се показваше, ту отново се скриваше.

Тя изтича към вратата на студения килер и широко я отвори. Вътре беше тъмно като в рог.

– Клоуи? – повика я от тъмното Емили.

Клоуи стисна юмручета. Емили наистина се държеше подло. Криеше се от нея...

Над главата ѝ се чуха стъпки. Мама ли е? Вече си е у дома?

– Хайде, Клоуи. Нали не се боиш от тъмното? – засмя се Емили. – Да не си бебе?

Клоуи се намръщи. Емили нищо не знае. Тя е просто едно глупаво, подло момиче. Клоуи ще си вземе кока-кола, после ще изтича по стълбата нагоре и ще я обади на Мама, така че Емили никога повече няма да ѝ е бавачка.

Облегна се на стената в тясното помещение и се помъчи да си спомни къде точно Мама държеше кока-колата. Като че ли на рафта. Стрелна ръце нагоре и се повдигна на пръсти. Напипа хладната метална кутия.

– Клоуи? Клоуи!

Пронизителният глас на Емили долиташе отдалече. Стъпките трополяха по пода на горния етаж.

– Клоуи, къде си?

Клоуи изпусна кутията, която оглушително изтрещя на циментовия под, търкулна се в краката ѝ със съскане и цвърчене, като разпръскваше газиранията течност около пантофките ѝ.

– Клоуи, Клоуи, къде си? – някой зад гърба ѝ заимитира гласа на Емили, но не съвсем успешно.

Клоуи бавно се обърна назад.

На вратата стоеше старица в розов жакет, а очите и зъбите ѝ блестяха в мрака. Госпожа Хоб. Клоуи искаше да стисне очи, ала не посмя, защото така само щеше да влоши нещата.

Кожата на госпожа Хоб се бърчеше и гърчеше. После почерня и светна, запращя като съчки в огън на открито. Големи късове се отделяха и цопваха на пода. Косата ѝ изгаряше с цвъртене. След малко от нея не остана нищо, освен голият ѝ череп, по който тук-там висяха парченца почерняла плът. Челюстите ѝ се отвориха, а зъбите ѝ продължаваха да блестят.

– Добре дошла отново, Клоуи.

Залостих се в леглото, стиснала с една ръка медальона, мушнала другата под завивката. Помъчих се да върна бледите спомени от съня си, които бързаха да отлетят. Нещо за мазе... за малко момиченце... за мен? Не си спомнях някога да сме имали мазе – винаги съм живяла в апартамент.

Малко момиченце в някакво мазе, там има нещо страшно... та нали в мазетата винаги има нещо страшно? Потреперих само при мисълта за мазето – тъмно, влажно,

безлюдно. Ала това мазе не беше безлюдно. Там имаше... вече не си спомнях какво. Един човек зад някаква фурна...?

Някой похлопа на вратата на спалнята ми и аз подскочих.

– Клоуи! – крещеше Анет. – Защо будилникът ти не звънна? Аз съм икономка, не съм ти бавачка. Ако пак закъснееш, ще се обадя на баща ти.

Заплахите продължиха, ала това нямаше нищо общо с кошмара през нощта. Дори Анет да успее да се свърже с баща ми в Берлин, той ще се престори, че я слуша, докато в същото време съсредоточено ще се вира в своя БлекБъри и ще гледа нещо много поинтересно, като например прогнозата за времето. Ще измърмори нещо от рода на „Да, ще се погрижа, когато се прибера“ и съвсем ще забрави за обаждането.

Включих радиото си, завъртях копчето и изпълзах от постелята.

Половин час по-късно вече бях в банята и се приготвих за училище. Прибрах косата си с шнолата, погледнах се в огледалото и потръпнах. С тази прическа изглеждах дванайсетгодишна... а няхах нужда от това. Скоро щях да стана на петнайсет, но сервитьорите в ресторантите все още ми предлагаха менюто за деца. Не ги корях. Бях метър и петдесет висока, а формите по тялото ми проличаваха, само когато обличах прилепнали джинси и впита тениска.

Леля Лорън се кълнеше, че изведнъж ще дръпна на височина, – както и на ширина, – когато ми дойде цикълът. В момента, казвах си аз, въпросът бе „ако“, а не „когато“. На повечето от приятелките ми им дойде на дванайсет, дори на единайсет. Опитвах се да не мисля много за това, но все не успявах. Притеснявах се, че нещо не ми е наред, чувствах се не съвсем нормална всеки път, щом приятелките ми започваха да обсъждат този въпрос и се молах да не разберат, че още не ми е дошло. Леля Лорън твърдеше, че всичко ми е наред, а тя беше лекар, значи бе наясно с нещата. Ала отвътре все ме гризеше. Дори много.

– Клоуи! – вратата се разтресе под ударите на месестия юмрук на Анет.

– На тоалетната чиния съм! – викнах в отговор аз. – Не мога ли да остана поне за малко сама?

Сложих само една шнола отзад на тила си, като придържах косата си от двете страни. Не беше лошо. Когато обърнах глава, за да се погледна отстрани, шнолата се плъзна по меката ми като на бебе коса.

Не биваше да я стрижа. Ала ми бе писнало от дългата права, като на малко момиченце коса. Реших да я скъся до раменете, да я оформя на кичури. На манекенката й стоеше прекрасно. На мен? Не толкова.

Погледнах към отворената туба с боя. Кери се кълнеше, че червените кичури ще стоят идеално в косата ми, която имаше цвят на ягода. Но аз мислех, че ще приличам на захарна близалка. Е, може пък да ме направи по-възрастна, кой знае...

– Вдигам телефонната слушалка, Клоуи – изкрещя Анет.

Грабнах тубата с боя, напъхах я в раницата си и отворих вратата.

Изкачих стъпалата, както винаги. Сградата се бе променила, ала навиците ми – не. В деня, в който тръгнах на детска градина, майка ми ме държеше за ръка, на другата й ръка висеше бебешката ми раничка „Сейлърмуун“; двете стояхме на горната площадка. – Пригответи се, Клоуи – каза тя. – Едно, две, три...

И ние се втурнахме надолу по стълбите, приземихме се на долната площадка, като задъхано се кикотехме, а подът се люлееше и се плъзгаше под несигурните ни стъпала, докато всички мои страхове за първия учебен ден се изпаряваха. Литвахме надолу по стъпалата всяка сутрин, докато ходех на детска градина, когато тръгнах в първи клас, а после... после вече нямаше с кого да летя надолу по стълбите. Спрях се пред първото стъпало, докоснах медальона под фланелката си, после се отърсих от спомените, вдигнах училищната си раница и се отдалечих.

След смъртта на мама ние доста се местихме из Бъфалоу. Татко вземаше луксозни апартаменти, което означава, че ги купуваше пред завършване, а после, когато сградите бяха готови, ги препродаваше. Тъй като през повечето време отсъстваше от града, не беше толкова важно да се установим на определено място. Искам да кажа, че не беше важно за него.

Тази сутрин играта на стълбите не беше чак толкова умна идея. Стомахът ми се беше свил на топка от притеснение за оценката ми по испански. Бях объркала последния тест – в събота и неделя, вместо да си остана у дома и да уча, преспях у Бет – така че едва го изкарах.

Испанският никога не е бил сред любимите ми предмети, но ако пропаднех на изпита, татко можеше да научи и да започне да се пита дали училището по изкуства е най-доброто място за мен.

Милош ме чакаше в таксито до тротоара. Вече две години ме караше до училище, макар че се бяхме местили два пъти и това бе третото училище, в което ме бяха записали. Щом се качих, той нагласи козирката на стъклото пред мен. Утринното слънце продължи да блести в очите ми, но аз не му казах.

Възелът в стомаха ми се отпусна, щом отърках пръсти в познатата цепнатина до седалката и вдишах изкуствената миризма на бор от освежителя над отдушника.

– Снощи гледах един филм – каза той, щом отминахме и третата пресечка. – От онези, които харесваш.

– Трилър ли?

– Не. – Той се намръщи и беззвучно размърда устни, сякаш да си спомни как се произнасят думите. – Приключенски екшън. Нали се сещаш – оръжия, експлозиви? Убиват се над път и на път.

Не обичах да поправам английския му, но той настояваше.

– Искаш да кажеш, че са се убивали под път и над път.

Той повдигна тъмната си вежда.

– Когато убиеш някого, къде пада той? Под пътя ли?

Аз се засмях, после поговорихме за филми. Любимата ми тема.

Когато Милош отговаряше на диспечера по радиото, аз се загледах през страничното стъкло. Иззад група бизнесмени се стрелна дългокосо момче. То носеше старомодна кутия за храна, на която бе нарисован някакъв супергерой. Съсредоточих се да разбера кой от всички бе изобразен на картинката и не забелязах накъде се бе отправило момчето, докато то не изскочи от тротоара между нашата кола и предния автомобил.

– Милош! – изпищях аз. – Внимавай...

Последната дума се изтръгна от самите ми дробове, когато ударих с ръка колана, праметнат през рамото ми. Шофьорът зад нас и другият зад него натиснаха клаксоните си като верижен протест.

– Какво? – попита Милош. – Клоуи, какво става?

Погледнах над капака на двигателя и видях... нищо не видях. Само пустата алея отпред и превозните средства, които завиваха вляво, а шофьорите им сочеха Милош с пръст, докато ни отминаваха.

– А-а-а... – стиснах юмруци, сякаш така щях да пропусна думата от устата си. „Ако речта ти блокира, кажи нещо друго“, съветваше ме моят терапевт дефектолог. – Стори ми се, че видях едно мом-мом...

„Говори бавно. Първо обмисли думите си.“

– Извинявай. Стори ми се, че някой изскочи пред автомобила.

Милош отпусна спирачките.

– Понякога и на мен ми се случва, особено когато се обърна. Струва ми се, че виждам човек, но там няма никого.

Кимнах с глава. Стомахът отново ме сви. През времето, ограничено между съня, който не можех да си спомня, и момчето, което не бих могла да видя, аз ходех като призрак. Докато не престанех да мисля поне за едното от тях, нямаше да мога да се съсредоточа върху теста по испански. Ето защо се обадох на леля Лорън. Свързах се с гласовата ѝ поща и ѝ съобщих, че по обяд отново ще ѝ позвъня. Наближавах шкафчето на приятелката ми Кери, когато леля ми се обади.

– Живяла ли съм някога в къща с мазе? – попитах я аз.

– Добро утро и на теб.

– Извинявай. Сънувах сън, който ме тормози – и ѝ разказах онова, което си спомнях от него.

– Аха, трябва да е била старата къща в Алънтаун. Ти беше съвсем мъничка. Нищо чудно, че не помниш.

– Благодаря. Това...

– Тормози те, сигурна съм. Трябва да е бил ужасен кошмар.

– За някакво чудовище, което живее в мазето. Съвсем обикновен сюжет. Чак се срамувам от себе си.

– Чудовище ли? Какво...?

Усилвателната система откъм нейния край на линията я прекъсна и някакъв метален глас изрече:

– Доктор Фелоус, моля да се обадите на ЗБ.

– Напомнят ти – забелязах.

– Мога да почакам. Наред ли е всичко, Клоуи? Не ми звучиш добре.

– Не, просто... въображението ми днес е доста развнтено. Сутринта стреснах Милош, защото ми се стори, че някакво момче притича пред автомобила.

– Какво?

– Всъщност нямаше никакво момче. Беше само във въображението ми. – Зърнах Кери до шкафчето и ѝ магнах с ръка. – Звънецът всеки миг ще звънне, така че...

– Ще те взема след училище. Ще прием чай в „Краун“. Там ще поговорим.

Тя прекъсна разговора, преди да успея да ѝ отговоря. Поклатих глава и хукнах да догоня Кери.